

Yazıma Yansıyan Sessiz Çıglıklarım

— safdeha · 30 Eylül 2017

Bugün yazmalarım hangi boyutta bilmiyorum... Çeviriyorum sayfalar, her sayfasında bir soru işareti var, manasız ve sayfalar boş boş bakıyor bana! İçimi doldurma, kış geldi gönlümü soldurma, yer gibi haz alma, yedikçe dondurma... Eriyor, Erciyenin karları, şans oyunlarında kaybedenin zarları, ticaret yapıyorum diye iflası çeker umut olmadan karları! yazayımda okuyanda tembellik, sayfalarda isteksizlik, midelerde dönmeler... Ya bugünde mi yazdın... Sen dur şu kenarda, başkasını süsleyelim baş köşede, der gibi göstergeler!

sesleri tren sesi gibi, hani gelmez diyorum uzanıyorum raylara... kulaklarımda müzik, kendinden emin işte...bir çoban el sallıyor, hatta koşuyor, ne oluyor diye etrafıma bakıyorum, yavaş dediğim tren koşarak geliyor... son anda yana atıyorum kendimi, çoban soluk soluğa... Kardeşim, intihar etme, bak ben şu dağ köşesinde, her an yalnız, otlara yazıyorum, gökte ki yıldızlara, geceye gündüze... her an yaz diyorlar! Sense hayatından bıkmışsın, bir alınganlık, bir üzüntü... rahatla, nefeslen, hatta gel sana yazmak neymiş öğreteyim. Ha gülme bana da. Ben peygamber mesleğini icra ediyorum. Herkes doğada yazamaz, yalnızlığı aşamaz, uzanıp, böceklerin yılanların arasında yatamaz da...

Çobanı takip ediyorum. Sesini duyan koyunlar otlamaya başlıyorlar, çingiraklarında müzik, esen yelinde nağmeler... kavalında yanık ezgiler! baktıkça, doğanın içinde nasıl yazılırmış, "Oku"maya yetişemiyorum. Ama çoban, her yerde, her perdenin ötesinde, sıralarını gösteriyor, ilahi adaleti doğadan alınan işaretleri, simgelerin meydan okumalarına aldırmadan nakış işleyen kadının zikzaklarıyla dans ede ede sergiliyor. o dansında kurtlar uzaktan bakıyor, tilkiler her kayanın arkasında tuzak hazırlığında kuyruk sallıyor. Yazının içinde o kadar çok figüran var ki, uzaktan yine geçen tren sesi bile, beni yazmanın ölümüne götürdüğü sessizliği bozuyor, yeniden doğuşun imgelerini haykırıyor...

Çoban yazıyor, hemde en güzelini.. bense seyrediyorum. yanında cahil kalıyorum. utanıyorum. yüzüm kızarıyor. Kalbim sıkışıyor. Diyorum ki, ben çobanı, doğaya yazarım. İnsanların yüzlerine bakmasam ne olur, baş köşelere koymasalar ne olur, sıralansa, sabitlenmiş, sırayla takdim edilen fikirlerin her gün değişmeyen benzerlerinde yer almasam ne olur... O ekipten olmasam ne olur ki? Bir ot olabilmek bile şimdi bana mucize gibi görünüyor. Yaratılışın güzelliği mi, yakışıklıyım diyen gencin çıglığı mı? Tercih yapmaya gerek görmüyorum. Değişim olacaksa, o değişim kalbimde yangınlarıyla var... ilhamıyla var, hemde artık o doğanın içinde, dağlara haykırdığım anfiyle yayıldığı dünyanın en ücra köşesinde! Birileri değişmesin, değişmezse, değişir de...Kim yaşlanmadı, kim aklanmadı ki.... Çoban hala var, yaşıyor doğasında, şehirden uzak, sessiz çıglığında yaşıyor. Yine nisan yağmurunda yeşerecek, ölsem de toprağımın üzerinde, kıyamete kadar var olacak inşallah...

Bir garip, salıncak bu, ayarı bozulmuş... ben en iyisi binmeyim derken, bindim nerelere de gittim...

Yazdım işte, Bir garip Allah'ın kulu gibi... Sıradan, hilelerden de uzak... Doğal işte!

Saffet KURAMAZ